"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credință iubire speranță

LUMEA SATELOR

ANUL I,
Nr. 2/3
noiembrie-decembrie
1994
8 pag. - 200 lei

PUBLICAȚIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

Hrana sufletească tradițională a românului

Răzvan Codrescu

Aşa cum trupul se îmbolnăveşte, dacă-i dai bucate stricate, la fel şi sufletul, dacă-l umpli cu lucruri smintite şi străine. Noi astăzi de hrana trupului avem grijă multă, dorindu-ne-o cât mai gustoasă, mai proaspătă, mai curată şi mai îmbelşugată, dar sufletul ni-l hrănim pe apucate, cu ce se nimereşte, fără să ne facem griji sau să ne punem întrebări în legătură cu aceasta, pentru că am uitat ce este important şi ne-am obişnuit să ne mințim cu bunurile trecătoare. Şi de ce să ne mai mirăm atunci că lumea s-a făcut rea şi nesimțitoare şi că totul se duce de râpă în jurul nostru?! O lume cu sufletul bolnav - chiar dacă trupurile plesnesc de sănătate - nu poate fi decât o lume rea şi urâtă, fără nici o rânduială şi fără nici un viitor.

De ce este țara astăzi atât de săracă şi de răvăşită, iar noi atât de nevrednici în comparație cu înaintaşii noştri? În primul rând, pentru că avem sufletele prost hrănite şi stricate, fără ca măcar să ne dăm seama, mulți dintre noi, de starea în care ne-au adus, încetul cu încetul, cei cincizeci de ani de sălbăticie comunistă şi cei cinci ani de debandadă neocomunistă. Pentru a începe să ne îndreptăm, spre binele copiilor şi nepoților noştri, lucrul cel mai înțelept şi mai la îndemână ar fi să luăm puțin aminte la pilda sănătoasă a străbunilor.

Din ce se hrănea viața sufletească a vrednicului țăran român de odinioară? Mai întâi era TRADIȚIA populară, în care el se înscria treptat şi firesc, încă din fragedă copilărie. La început stăteau basmele, legendele, colindele şi ghicitorile, iar mai târziu - când era destul de copt - cântecele bătrâneşti, snoavele, doinele, strigăturile şi, mai ales, proverbele şi zicalele, în care se afla adunată toată experiența de viață şi toată înțelepciunea practică a strămoşilor lui. Treptat el se obişnuia să prețuiască şi vorba de duh, şi puterea simțămintelor, şi frumusețea spunerii, şi gluma plină de miez. Eroii îndrăgiți ai basmelor, legendelor şi cântecelor bătrâneşti puteau să-i fie posibile modéle de viață, cu însuşirile lor alese şi de neuitat: curaj, vitejie, dreptate, hărnicie, istețime etc. "Literatura" aceasta nescrisă, bogată şi felurită, având prestigiul vechimii ("din bătrâni") şi reflectând lumea cu care era familiarizat, ținea locul unei întregi literaturi scrise şi strânse în biblioteci, beneficiind de avantajul de a fi cunoscută pe viu şi în amănunt, firesc şi constant, în paralel cu viața şi munca de toate zilele (" Boii mei când le cânt doina / Ară țarina şi moina. / Boii mei când le doinesc, / Ară de se prăpădesc"). Desigur, la cuvântul rostit ca atare, se adăugau cântarea, dansul şi toate

(continuare în pag.2)

Părinţi şi copii

Viaţa poporului nostru de la sate a fost o viaţă simplă, patriarhală, până către sfârşitul veacului trecut. Viforul celor două războaie mondiale şi mai ales ultimii 50 de ani de îngrijorătoare descumpănire sufletească, au făcut să apară fenomene mai înainte neîntâlnite în viaţa poporului nostru. Sănătatea morală a familiei, chiar dacă nu a dispărut de tot, este în mare suferinţă. Cataclismele prin care au trecut ultimele generaţii, au creat un teren prielnic pentru anumiţi factori care acţionează deosebit de defavorabil în societatea noastră. Greutăţile de tot felul, economice, financiare, sociale, politice, n-au trecut şi nu trec prin viaţa oamenilor fără a-şi lăsa amprentele în mod special în celula de bază a societăţii, familia.

Istoria ne arată că popoarele se ridică sau decad în măsura în care ele dispun sau nu de familii mai pline de vigoare trupească şi mai ales sufletească şi dacă ele au ajuns la un grad mai ridicat de civilizaţie, acest lucru s-a datorat familiei bine constituite, temeinic şi moral. Din familie se dezvoltă societatea aşa cum copacul puternic creşte din sămânţa mică, motiv pentru care ea poate fi considerată ca o pepinieră, care furnizează societăţii membri buni sau răi, în măsura în care ea contribuie la aceasta.

Sf.Apostol Pavel zice: ...''dacă rădăcina este sfântă şi ramurile sunt la fel". Are dreptate un gânditor francez care susţine că: "societatea nu este decât dezvoltarea familiei şi dacă omul iese corupt din familie, va intra corupt în lume". Din această pricină sănătatea morală a vieţii familiei contribuie esenţial, nu numai la formarea şi binele individului, ci şi la armonia şi binele societăţii.

Deşi, aşa cum spuneam mai înainte, poporul nostru, care a trebuit să parcurgă în ultimele decenii un drum greu, bătut de crivăţul aspru al necredinţei în Dumnezeu, a ajuns astăzi prin grija Providenţei la un liman mai liniştit, furtuna nu s-a potolit încă. În trecutul de care cu greu ne desprindem s-a încercat, din nefericire pentru poporul nostru, să fie suplinită sau chiar înlocuită educaţia părintească şi şcolară tradiţional-creştină a copilului cu cea anticreştină-materialistă.

În şcoală şi în toate organizaţiile de tineret s-a propagat ideea că se va ajunge la formarea "omului nou" prin negarea lui Dumnezeu, prin înlocuirea credinţei creştine cu tot felul de ideologii "revoluţionare" şi prin nesocotirea şi înlocuirea moralei creştine cu aşa zisa "morală proletară".

Rezultatul a fost dezastruos şi efectele le vedem cu toţii, mai ales părinţii. Unii dintre tinerii de astăzi care au avut în trecut neşansa să fie obligaţi să guste din fructul otrăvit al unei astfel de educaţii, încearcă să se desprindă de aceste efecte malefice. Este îmbucurător acest fapt, deşi nu tot tineretul se orientează astfel.

S-a încercat şi se încearcă în conferinţe, mese rotunde, congrese, să se găsească soluţii potrivite pentru educarea tineretului, desigur ţinându-se cont de noile idei şi orientări ale omenirii. Din păcate aproape întotdeauna, educatorii şi cei care propun soluţii, uită sau nu vor să ţină seama că fără a avea la baza educaţiei o morală creştină, nu se va ajunge la nici un rezultat.

După primul război mondial, o revistă din S.U.A. a oferit o sumă mare de bani celui care va da cel mai bun răspuns la întrebarea "Ce soluţie trebuie adoptată pentru rezolvarea crizei în care se află omenirea?" S-au dat mii de răspunsuri. Premiul l-a câştigat cel care a răspuns: "Soluţia este Christos". Fără îndoială, aceeaşi soluţie şi unica, poate fi dată şi folosită mai mult decât oricând şi la noi, şi în familiile noastre.

Mântuitorul Iisus Christos este într-adevăr piatra de hotar prin învăţătura sa în istoria educaţiei. Sfinţii părinţi Îl numesc "pedagog al omenirii", căci pe bună dreptate puterea educativă a învăţăturii Sale constă în marea forţă care izvorăşte din trăirea şi aplicarea mijloacelor pe care le recomanda credincioşilor Săi.

Sf.Ioan Gură de Aur, într-o cuvântare adresată părinţilor, zice: "Fără învăţătură nu este prea lesne să cunoască cineva pe Dumnezeu... Învăţaţi pe copiii voştri să cunoască tainele Bisericii; învăţaţi-i, dreptatea, curăţenia, înţelepciunea, să se cunoască pe sine şi vor cunoaşte pe Dumnezeu".

După atâtea căutări costisitoare şi nefolositoare, după atâtea bătăi pe la porţile atâtor curente de orientare metodică, pedagogia creştină ne recomandă astăzi iarăşi reîntoarcerea la obârşia sa firească şi ne aminteşte de cuvintele Mântuitorului: "Fără mine nu puteţi face nimic".

Biserica a reuşit acum, după multă trudă şi aşteptări, să intre iarăşi în Şcoală. Copiii noştri vor putea cunoaşte adevărurile credinţei strămoşeşti, ca să nu cadă mai târziu, necunoscând-o, în mrejile aruncate cu dibăcie de atâtea ideologii, erezii şi secte apărute în lumea creştină, cu rostul de a rătăci şi fărâmiţa credinţa cea adevărată şi de a-i îndepărta de Biserică, singura şi adevărata depozitară a învăţăturii lui Iisus Christos, singura care mai poate scoate omenirea din marasmul în care se află şi în care se afundă mereu.

Preot IOAN VLADOVICI

Hrană sufletească tradiţională a românului

(urmare din pag. 1)

vechile meşteşuguri, care făceau viaţa omului nu numai înlesnită, ci şi frumoasă. Mintea se măsura cu tâlcurile, urechea se îndulcea cu cântecul, ochiul se desfăta cu cusăturile, cu încrestăturile şi cu tot ceea ce era podoabă a omului sau a casei lui. Cuviinţa, isteţimea şi bunul gust ale ţăranului de altădată, pe care şi astăzi le pomenim cu preţuire, le dobândea el, înainte de toate, din această firească intimitate cu tradiţia sănătoasă, transmisă şi îmbogăţită de la generaţie la generaţie. Şi nimeni şi nimic nu-l smintea de pe calea aceasta...

În al doilea rând era BISERICA strămoşească. De la botez (când pruncul primeşte pecetea dumnezeiască) şi până la moarte (când sufletul se întoarce la Domnul care ni l-a dăruit), viaţa ţăranului era în strânsă legătură cu Dumnezeu şi cu Biserica Lui. Încă de mic era obişnuit cu respectul faţă de cele sfinte, cu credinţa în ajutorul dumnezeiesc, cu nădejdea în viaţa veşnică şi cu iubirea faţă de tot ce este făptură a lui Dumnezeu. De aceea sufletul lui era curat şi simţitor, deschis spre Hristos şi spre semeni, dar şi spre toată firea, cu care se simţea înfrăţit, căci "natura" (cum îi zicem noi astăzi) era lumea pe care o primise în dar, de la începuturi, ca să-şi ducă viaţa în sânul ei. Învăţătura bisericească se împletea armonios cu învăţătura mai lumească pe care o primea prin tradiţia populară (pătrunsă însă şi ea de duhul creştinismului). Preotul creştin era "părintele" obştii, mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, cel ce dădea "dreapta învăţătură", citind şi tâlcuind Sfintele Scripturi şi celelalte cărţi bisericeşti, pe care credincioşii le cinsteau prin el. Preotul era imaginea cea mai la îndemână a "cărturarului", iar respectul pentru preot însemna deopotrivă respectul indirect pentru carte şi învăţătură ("Ai carte, ai parte"). Iar dacă uneori se întâmpla ca preotul să fie nevrednic, credincioşii aveau înţelepciunea de a nu se sminti din pricina lui, lăsându-l judecăţii lui Dumnezeu, fără a confunda Biserica sau Religia cu slujitorii ei vremelnici (care, oameni fiind, uneori pot cădea pradă slăbiciunilor sau rătăcirilor). Oamenii erau obişnuiţi să meargă cuviincios la biserică, să se roage pentru binele lor şi al obştii, iar înainte de marile sărbători să postească (nu doar de mâncare "de dulce", ci şi de gânduri sau vorbe cu păcat!), să se spovedească şi să se împărtăşească, uşurându-şi sufletele şi căpătând deplină încredere şi bucurie lăuntrică. Iar duminicile le păzeau pe toate, ştiind că sunt "zilele Domnului", lăsate nu numai ca omul să se odihnească de munca de peste săptămână, dar şi ca el să se îngrijească cum se cade de sufletul său, care-i lucrul cel mai gingaş şi mai de preţ pe care-l are, pentru lumea de aici şi pentru lumea de dincolo.

Numai în al treilea rând - şi mult mai târziu - a fost ŞCOALA elementară. Scopul ei nu a fost să înlocuiască educaţia şi învăţătura tradiţională sau bisericească, aşa cum s-a încercat în lumea noastră dezdumnezeită, ci să le completeze, deschizând omului şi alte zări de cunoaştere şi pricepere decât cele obişnuite până atunci. Şcoala a fost menită mai ales să pună la îndemână trei "unelte" prin care omul să se descurce mai uşor şi să-şi poată spori singur cunoştinţele: cititul, scrisul şi socotitul. Şcoala l-a apropiat pe ţăran în mod direct de carte, iar aceia care au simţit pentru ea o dragoste şi o chemare deosebită, adeseori au mers să înveţe mai departe, devenind ei înşişi cărturari şi dovedind câtă isteţime şi câte daruri alese zac în popor, aşteptând să fie scoase la lumină şi cultivate, ca o lume întreagă să se împărtăşească din ele. Mulţi cărturari vestiţi au pornit de la sate, ducând cu ei în lume şi zestrea de suflet a tradiţiei ţărăneşti. Iar lucrul acesta s-a întâmplat de când au început să fie trimişi la şcoală tot mai mulţi copii de ţărani, sub îndrumarea preoţilor şi învăţătorilor. Căci Şcoala a mers multă vreme mână în mână cu Biserica; şi aceasta rămâne calea cea dreaptă. Toate şcolile mai vechi erau construite în vecinătatea bisericilor. Sufletul copilului trebuia să se lumineze atât dinspre Dumnezeu, cât şi dinspre oameni. Comuniştii mai ales au încercat să rupă această legătură sănătoasă, dar astăzi ea tinde să se refacă, spre binele neamului nostru creştin, care s-a născut şi a dăinuit sub semnul Sfintei Cruci. Biserica şi Şcoala, Preotul şi Învăţătorul trebuie să fie lumini îngemănate, pentru ca nici credinţa să nu fie neştiutoare, nici ştiinţa să nu fie rătăcitoare.

Acestea trei deci - TRADIŢIA, BISERICA şi ŞCOALA - sunt izvoarele principale de hrană sufletească ale ţăranimii noastre sănătoase. Iar cei ce le întruchipează - BĂTRÂNII, PREOŢII şi ÎNVĂŢĂTORII - trebuie respectaţi ca nişte călăuze sufleteşti nepreţuite, ce ne pot ajuta să fim "oameni întregi", atât în faţa lumii, cât şi în faţa lui Dumnezeu.

PUȚINĂ ISTORIE

Cum au dobândit țăranii pământul

Să privim cu luare aminte memorabilul tablou al deputaților adunării Ad-Hoc ai Moldovei din anul 1857 și să remarcăm participarea țăranilor la pregătirea înfăptuirii actului istoric prin care cele două provincii românești, Moldova și Țara Românească s-au unit sub sceptrul Domnului Alexandru Ioan Cuza, devenind o singură țară cu denumirea de Principatele Unite.

Într-un moment de o însemnătate deosebită pentru istoria Neamului Românesc, *țăranii* au fost alături de *domni* la frământările care au dus la nașterea României moderne. Astăzi însă, când după evenimentele din Decembrie '89, România ar fi trebuit să pășească hotărâtă pe drumul care duce spre lumină, după lunga noapte a domniei comunismului, în Parlamentul țării, țărănimea nu are nici un reprezentant care să-i apere interesele. Semn că actuala conducere a României, avându-l în frunte pe președintele Ion Iliescu, nutrește aceeași desconsiderare față de țărănime, ca și regimul de dictatură și teroare al lui Nicolae Ceaușescu, căruia i-a luat locul.

România modernă a cunoscut o problemă țărănească. Ea era moștenirea secolelor de-a lungul cărora țara s-a aflat sub stăpânire străină. Dar împotriva celor care ar fi dorit să mențină țărănimea în starea în care se găsea la Unirea din anul 1859, s-au ridicat cu hotărâre oameni politici cu minți luminate, care au înțeles că sănătatea și prosperitatea țării depinde, în primul rând, de îmbunătățirea situației țăranilor. Iată ce declara în anul 1861, în Parlamentul țării, primul ministru de atunci, Mihail Kogălniceanu:

"Declar deschis că sunt pentru îmbunătățirea soartei țăranilor; că prin această îmbunătățire văd fundarea națiunii române. Până când țăranii nu vor fi cetățeni, noi nu vom avea nație. Cât timp îl vom lăsa pe țăran în poziția în care se găsește, asuprit, bătut, tratat ca un dobitoc, nelegat către țară prin nimic, ce sprijin vom putea aștepta de la dânsul în ora pericolului?... Am avut îndrăzneala, în circulările mele, a vorbi țăranilor de drepturile lor, de demnitatea lor de Români; le-am vorbit de gloria strămoșilor lor, de timpurile lui Ștefan cel Mare și ale lui Mihai Viteazul, când și țăranul simțea că are o patrie și alăturea cu boierul se bătea pentru apărarea ei!"

Cu astfel de oameni politici care gândeau și simțeau românește, s-a putut înfăptui în anul 1864 prima reformă agrară prin care, peste o jumătate de milion de țărani au fost împroprietăriți.

În legea rurală promulgată la 14 august 1864, la Articolul I se prevedea: *"Sătenii clăcași sunt și rămân deplini proprietari pe locurile supuse posesiunii (stăpânirii) lor, în întinderea ce se hotărăște prin legile în ființă"*. Această întindere - *"peste locul ce au sătenii în vatra satului, pentru casă și grădină"* - este în funcție de numărul vitelor, deci după posibilitatea de lucru a țăranilor. În Muntenia, *"pentru săteanul cu patru boi și o vacă, unsprezece pogoane"*, adică 5,5 hectare; *"pentru cel cu doi boi și o vacă, șapte pogoane și nouăsprezece prăjini"*, adică 3,6 hectare; pentru cel care n-avea decât o vacă, țăran numit și *"toporaș"*, *"patru pogoane și cincisprezece prăjini"*, adică 2,6 hectare.

În Moldova, pentru aceleași trei categorii de țărani, suprafețele erau de *"cinci fălci și patruzeci prăjini"*, adică 7,3 hectare, *"patru fălci"* sau 5,7 hectare și *"două fălci și patruzeci prăjini"* sau 3 hectare.

Totodată legea rurală îi scutea pe țărani de obligațiile pe care le aveau față de boierii pe moșiile cărora se găseau satele în care locuiau. La Articolul X al legii se prevedea: *"Se desființează odată pentru totdeauna și în toată întinderea României, claca (boierescul), dijma, podvezile, zilele de meremet, carele de lemne și alte sarcini, datorate stăpânilor de moșii sau în natură sau în bani"*.

Totalul țăranilor împroprietăriți în temeiul legii rurale din 1864 a fost de 511896 de familii pe o suprafață de 2038640 hectare, revenind în medie 4 hectare de familie.

Să comparăm numai un singur aspect al legii rurale din 1864 cu legislația comunistă din perioada *"anilor lumină"* ai epocii Ceaușescu.

În timp ce legea din 1864 îi făcea pe țărani proprietari *"peste locul ce au în vatra satului, pentru casă și grădină"*, legile decretate de regimul comunist după 1965 naționalizau întregul teritoriu al țării. De la acea dată, terenurile pe care se găseau gospodăriile țărănești individuale încetează să mai fie proprietatea țăranului. Ele devin proprietatea statului, nefiind date decât temporar în folosința țăranilor care își aveau gospodăria construită pe ele. Așadar, după ce prin colectivizare i se lua țăranului ogorul de pe care își câștiga pâinea cea de toate zilele pentru el și pentru familia sa, legile comuniste din 1965 îi răpeau și dreptul de proprietate asupra terenului pe care își avea casa și grădina din jurul ei.

Reforma agrară din anul 1864, deși a constituit un pas important pe calea creării unei pături țărănești posesoare de pământ, nu a rezolvat problema țărănească în toată complexitatea sa. Marile moșii continuau să reprezinte forma de proprietate predominantă în agricultură, în timp ce marea majoritate a țăranilor era lipsită de pământul necesar unei existențe independente. În timp ce 4171 de proprietăți mari însumau 3787192 hectare, 1015302 țărani stăpâneau numai 3319695 hectare. La lipsa de pământ se adăuga sistemul nenorocit al arendărilor. Cei mai mulți proprietari de moșii nu-și lucrau direct pământul, ci-l dădeau pe mâna unor arendași, în bună parte străini, care aveau interesul să scoată cât mai mult de pe moșiile luate în arendă prin exploatarea fără milă a țăranilor. O situație nespus de grea pentru țăranii lipsiți de pământ, care va culmina cu răscoala din 1907.

Izbucnită în comuna Flămânzi de lângă Târgul Hârlău, pe moșiile aflate în arenda fraților Fischer, răscoala a cuprins întreaga Moldovă, după care s-a extins în Muntenia și Oltenia. Pentru potolirea răzmeriței a fost folosită armata. Au avut loc adevărate lupte, și în județul Dolj s-a tras chiar cu tunul asupra satelor răsculate. O pagină neagră din istoria României moderne care a costat viața câtorva mii de țărani.

Pentru îndreptarea situației care a provocat răscoala țăranilor au fost luate o serie de măsuri. S-a adoptat o nouă *lege a învoielilor agricole*, s-a înființat o *Casă Rurală*, având ca scop cumpărarea moșiilor de la marii proprietari și revinderea lor țăranilor, în loturi de câte cinci hectare, precum și *legea prevăzând arendarea obligatorie către țăranii constituiți în obști a moșiilor statului și comunelor*. Dar toate aceste măsuri nu au rezolvat nici pe departe problema țărănească. Se vedea din ce în ce mai limpede că era necesară o nouă împroprietărire a țăranilor, asemănătoare celei din 1864.

În anul 1914 izbucnește primul război mondial și, după doi ani de neutralitate, România intră și ea în război, alăturându-se puterilor Antantei.

În zorii zilei de 15 august 1916 batalioanele române trec Carpații pentru înfăptuirea idealului de reîntregire a țării.

Nobilul ideal pentru care Oștirea română s-a bătut, dându-și din plin obolul de jertfă și sânge, s-a dovedit a fi mai presus decât nemulțumirile care i-au împins pe țărani la răscoala din 1907. Țăranul român, acum devenit ostaș, s-a luptat pentru *Neam, Țară și Rege* cu un spirit de sacrificiu exemplar, înscriind una din cele mai frumoase pagini din istoria României.

În timpul grelelor lupte din vara anului 1917, Regele Ferdinand, Comandantul suprem al armatei, dându-și seama de necesitatea împroprietăririi, făgădui solemn că se va da pământ țăranilor-ostași care apărau cu atâta vitejie pământul sfânt al țării. **Și Regele și-a ținut promisiunea.**

La 29 iunie 1917 se modifica articolul 19 din Constituție, arătându-se că pentru împroprietărirea țăranilor se vor expropria: terenurile cultivabile ale domeniilor Coroanei, ale Casei Rurale, apoi, în întregime proprietățile rurale ale supușilor statelor străine și, în sfârșit, o întindere de 2 milioane hectare teren cultivabil din *"proprietățile rurale particulare"*, adică exproprierea marii proprietăți.

La 2 aprilie 1920 apărea decretul de împroprietărire a țăranilor. În total, s-au expropiat în Vechiul Regat 2776401 hectare din moșiile marii proprietăți și a instituțiilor menționate mai sus, din rândul cărora amintim încă odată **"terenurile cultivabile ale domeniilor Coroanei"**. Regele Țării își dăruia averea supușilor săi! Câtă minciună în zvonurile lansate de actuala Putere, cum că dacă s-ar întoarce regele și-ar lua moșiile înapoi. Care moșii? Cele pe care bunicul său **Regele Ferdinand Întregitorul** le-a dăruit ostașilor care au înfăptuit România Mare și pe care comuniștii le-au confiscat prin obligarea țăranilor de a intra în colhozuri?

Legi similare au fost făcute și pentru Transilvania, Bucovina și Basarabia. În întreaga țară s-au expropriat 6008098 hectare, împroprietărindu-se nu numai țăranii români, dar și cei unguri, secui, sași, ruteni, etc. Astfel, din totalul de 1393353 de țărani care au primit pământ, 201165 aparțineau naționalităților conlocuitoare, repartizându-se după provincii astfel: 82640 în Transilvania, 94480 în Basarabia și 24045 în Bucovina.

Reforma agrară, legiferată în 1917 și aplicată în 1920 a făcut ca în România să devină predominantă proprietatea mică și mijlocie (76,2% din suprafața cultivabilă totală), dar se menținea și un sector al marii proprietăți (23,3%), aproape un sfert din suprafața agricolă. Important însă este faptul că în România Mare s-a reușit să se rezolve problema țărănească, mai mult decât mulțumitor. România a devenit o țară de gospodari, în care numai leneșii și neisprăviții nu și-au găsit locul.

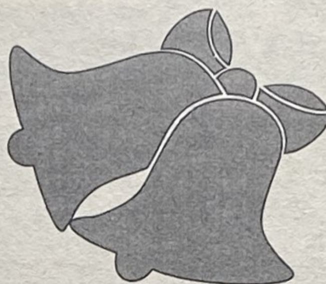
Va veni însă regimul comunist care, sub pretextul înfăptuirii unei așa zise dreptăți sociale, prin colectivizarea forțată a agriculturii, va pune stăpânire pe tot teritoriul țării, până la ultimul bulgăre de pământ, desființând țărănimea și transformându-l pe țăran din gospodar în proletar agricol.

Țara nu va mai avea țărani, iar țăranii nu vor mai avea țară.

Andrei RĂZEȘU

COLINDE DIN STRĂBUNI

Să ne bucurăm...

O, CE VESTE MINUNATĂ

O ce veste minunată
În Vifleem ni s-arată
Astăzi s-a născut
Cel fără de-nceput
Cum au spus proorocii
Că la Vifleem Maria
Săvârşind călătoria
Într-un mic sălaş
Lângă-acel oraş
A născut pe Mesia.
Pe Fiul, în al său nume
Tatăl L-a trimis în lume
Să se nască şi să crească
Să ne mântuiască.

CÂNTEC DE CRĂCIUN

Din an în an sosesc mereu
La geam cu Moş Ajun,
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei străbun.

E sărbătoare şi e joc
În casa ta acum
Dar sunt bordeie fără foc
Şi mâine-i Moş Crăciun.

Azi cu strămoşii cânt în cor
Colindul sfânt şi bun,
Tot moş era şi-n vremea lor
Bătrânul Moş Crăciun.

Şi-acum te las, fii sănătos
Şi vesel de Crăciun,
Dar nu uita, când eşti voios,
Române să fii bun.

MOŞ CRĂCIUN

Moş Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeţi
Şi aduce daruri multe
La fetiţe şi băieţi.
Moş Crăciun, Moş Crăciun.
Din bătrâni se povesteşte
Că-n tot anul, negreşit,
Moş Crăciun pribeag soseşte
Niciodată n-a lipsit.
Moş Crăciun, Moş Crăciun.
Moş Crăciun cu plete albe
Încotro vrei să apuci?
Ţi-aş cânta "Florile dalbe"
Dac-aş şti că nu te duci.
Moş Crăciun, Moş Crăciun

STEAUA SUS RĂSARE

Steaua sus răsare
Ca o taină mare,
Steaua luminează
Şi adeverează,
Steaua străluceşte
Şi lumii vesteşte
Că astăzi curata,
Prea nevinovata
Fecioara Maria
Naşte pe Mesia
În ţara vestită
Bethleem numită.
Magii cum zăriră
Steaua şi porniră
Mergând după rază
Pe Hristos să vază.
Şi dacă sosiră
Îndată-l găsiră,
La dânsul intrară
Şi se închinară
Cu daruri gătite
Lui Hristos menite,
Luând fiecare
Bucurie mare,
Care bucurie şi aici să fie
De la tinereţe pân'la bătrâneţe.

SCULAŢI, SCULAŢI BOIERI MARI

Sculaţi, sculaţi, boieri mari,
Florile dalbe,
Sculaţi voi români plugari,
Florile dalbe,
Că vă vin colindători,
Florile dalbe,
Noaptea pe la cântători,
Florile dalbe,
Şi nu vă vin nici cu-n rău,
Florile dalbe,
Ci v-aduc un Dumnezeu,
Florile dalbe,
Să vă mântuie de rău,
Florile dalbe,
Dumnezeu adevărat,
Florile dalbe,
Soare-n raze luminat,
Florile dalbe.

ASTĂZI S-A NĂSCUT CRISTOS

Astăzi s-a născut Hristos,
Mesia chip luminos,
Lăudaţi şi cântaţi şi vă bucuraţi.
Mititel înfăşeţel,
În scutec de bumbăcel,
Lăudaţi şi cântaţi şi vă bucuraţi.
Vântul bate nu-l răzbate,
Neaua ninge nu-l atinge,
Lăudaţi şi cântaţi şi vă bucuraţi.
Şi de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie,
Lăudaţi şi cântaţi şi vă bucuraţi.

SORCOVA

Sorcova,
Vesela,
Să trăiţi,
Să-mbătrâniţi,
Ca un măr,
ca un păr,
Ca un fir de trandafir.
Tare ca piatra,
Iute ca săgeata,
Tare ca fieru,
Iute ca oţelu,
La anul şi la mulţi ani!

COLINDE DE DUPĂ GRATII

...dar să nu uităm

O, BRAD FRUMOS...

O, brad frumos, ce sfânt păreai
în altă sărbătoare.
Mă văd copil cu păr bălai
şi ochii de cicoare.
Revăd un scump şi drag cămin
şi chipul mamei sfinte,
imagini de Crăciun senin
mi-apar şi azi în minte.

Un brad cu daruri şi lumini
în amintiri s-arată.
În vis zâmbeşte ca un crin
copilul de-altădată.
Întregul cer era deschis
deasupra frunţii mele.
Azi strâng doar pulbere de vis
şi numai scrum din stele.

Copil bălai, Crăciun şi brad
s-au stins în alte zile.
Azi numai lacrimile cad,
pe-ngălbenite file...
Azi nu mai vine Moş Crăciun
cu barba-i jucăuşe,
ci doar tristeţile mi-adun
să-mi plângă lângă uşe...

În bezna temniţei mă frâng
sub grele lespezi mute,
şi-mpovărat de doruri plâng
pe amintiri trecute.
Omătul spulberat de vânt
se cerne prin zăbrele
şi-mi pare temniţa mormânt
al tinereţii mele...

Radu GYR

COLINDUL PRIZONIERILOR ROMÂNI DIN U.R.S.S

Sub fereastra amintirii ne-adunăm
cântecul de altădată-l colindăm,
Şi-a cernut un înger florile tiptil
peste fruntea mea senină de copil.

Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim,
flori de măr într-o cunună, velerim!

Brazii ard în vatra vechiului cătun
noi cântăm colindul unui nou Crăciun.
Doamne arde-n focul inimii zăpezi
fruntea noastră, mamă, iarăşi s-o dezmierzi.

Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim,
flori de ghiaţă-ntr-o cunună, velerim!

Răbufneşte'n vaier stepa către cer
brazi îşi leagănă în vârfuri, Lerui Ler!
Trec în caravană magii dorului
peste fruntea rece-a luptătorului.

Mamă, mamă, cresc nămeţii şi pierim
fără nume, fără ţară, velerim!...

CRĂCIUN LA JILAVA

Nu mai vine Moş Crăciun!
L-a oprit paznicu-n drum
să-i deşerte traista-n nea
să n-aibe ascuns ceva...

Şi-ar putea să vie oare
când la uşe sunt zăvoare
iar în temniţa de ger
lacăte şi drugi de fier?

Toţi închişii-aşteaptă însă,
pe culoare paşi de pâslă
şi prin geamul văruit,
barba lui, de moş albit.

Însă Moşul nu mai vine!
Cine-l prinde, cine-i ţine
În pădurea cu dihănii,
cerbii înhămaţi la sănii?

Zeama rea, celula goală,
noaptea neagră, ca de smoală,
Leru-i Doamne, Lerui Ler,
doar în plăcile de fier,
Moş Crăciunii, sentinele,
bat alarmele în ele...

Zahu PANĂ

COLIND

A venit şi-aici Crăciunul
să ne mângâie surghiunul.
Cade alba nea
peste viaţa mea,
peste suflet ninge.
Cade albă nea
peste viaţa mea,
care-aici se stinge.

Lumea-n cântec se deşteaptă
pe Mesia îl aşteaptă.
Zâmbete cereşti
intră pe fereşti,
vin în orice casă.
Şi în orice gând
arde tremurând
câte-o stea sfioasă.

Tremură albastre stele,
peste visurile mele.
Dumnezeu de sus
în inimi ne-a pus
numai lacrimi grele.
Dumnezeu de sus
în inimi ne-a pus
pâlpâiri de stele...

Numai temniţa posacă
A-ngheţat sub promoroacă.
Stăm în bezna grea,
pentru noi nu-i stea,
cerul nu s-aprinde.
Pentru osândiţi,
îngerii grăbiţi
nu aduc colinde.

O, Iisuse Împărate,
iartă lacrimi şi păcate.
Vin să-nchizi uşor
rănile ce dor,
visul ni-l descuie.
Noi te-om aştepta,
căci pe Crucea Ta
stăm bătuţi în cuie.

Maica Domnului Curată,
Ad-o veste minunată.
Zâmbetul tău drag
înfloreşte-n prag
ca o zi cu soare.
Zâmbetul tău drag
îl aşteaptă-n prag,
cei din închisoare.

Peste fericiri apuse,
varsă-ţi mila Ta, Iisuse,
Cei din închisori
Te aşteaptă-n zori,
pieptul lor suspină.
Cei din închisori
Te aşteaptă-n zori,
să le-aduci lumină.

Steaua prinde să lucească
peste ieslea-mpărătească
şi din nou trei magi,
varsă din desagi
aur şi tămâie.
Îngerii de sus
magilor le-au pus
Cerul sub călcâie.

Radu GYR

(Se cântă pe melodia colindului "O, ce veste minunată")

O LEGE STRÂMBĂ - LEGEA FONDULUI FUNCIAR

Orice nedreptate, orice încălcare a drepturilor fundamentale ale omului trebuie să fie îndreptată integral, sub toate aspectele. Legea fondului funciar care se vrea a fi o lege reparatorie a tuturor nedreptăţilor făcute ţărănimii nu respectă însă acest principiu simplu şi drept şi această nerespectare se face de la bun început, ea fiind croită cu vădită rea voinţă în detrimentul ţărănimii.

Firesc şi cinstit ar fi fost ca pământul să revină în întregime foştilor proprietari sau moştenitorilor acestora, nicidecum numai 10 hectare, aşa cum au legiferat actualii conducători comunişti ai României. Vecinii noştri, bulgarii, au hotărât acordarea de minimum 30 de hectare de pământ pentru un proprietar, cu posibilitatea întocmirii formalităţilor şi preluării pământului în timp de trei ani. Să fie oare gradul de omenie al diriguitorilor bulgari de trei ori mai mare decât "omenia" celor care în Decembrie '89 au pus mâna pe conducerea ţării?

Pământul trebuie să revină, în întregime, foştilor proprietari, exact pe locul unde l-au deţinut iniţial, înainte de crima colectivizării forţate făcută de comunişti cu intenţia de a distruge ţărănimea şi satul românesc. Nu se poate concepe ca, după mai bine de 30 de ani de la luarea proprietăţii prin forţă, silnicie, ameninţări şi alte metode securisto-comuniste, să se facă doar paţial dreptate.

Nu este nici drept şi nici moral ca, după ce hoţul a fost dovedit şi obiectul furat găsit, să se înapoieze păgubaşului doar atât cât vrea hoţul. O judecată cu capul în jos, făcută de capetele ticăloşite ale celor care au fost puternici pe vremea dictaturii Partidului Comunist şi care sunt şi astăzi în fruntea bucatelor.

O altă latură total nedreaptă a acestei legi este împroprietărirea celor care au muncit în fostele ceapeuri, dar care nu au posedat pământ înainte de colectivizare. Împroprietărirea lor cu 0,5 hectare de persoană este o batjocură adusă demnităţii umane, deoarece este bine ştiut că, în cele mai bune şi favorabile condiţii climatice, de pe această suprafaţă nu se pot obţine venituri pentru o existenţă decentă.

Unei familii de ţărani fără pământ trebuia să i se facă o împroprietărire cu cel puţin 4 hectare pentru a i se crea în mod real posibilitatea de a-şi asigura existenţa. În acest scop este absolut necesar să fie desfiinţate toate Întreprinderile Agricole de Stat, precum şi toate Asociaţiile intercooperatiste. Deasemenea trebuie desfiinţate fermele fostelor gospodării P.C.R. şi dată o lege prin care toate suprafeţele de pământ preluate de către instituţii, fabrici şi alte organisme ale puterii de stat care au abuzat de-a lungul anilor, însuşindu-şi terenuri agricole, să fie folosite pentru împroprietărirea ţăranilor fără pământ. În felul acesta pământul va ajunge tuturor şi chiar va prisosi.

Vreau să-i întreb pe cei care au conceput nedreapta lege a fondului funciar, când şi unde, în afară de ţările cu regim comunist, statul a fost sau este încă, proprietar de pământ?

Este bine ştiut că an de an statul comunist, exploatând crunt ţărănimea prin politica preţurilor, cotelor obligatorii şi a muncii neplătite obţinea beneficii uriaşe pe care le folosea pentru a acoperi imensele pierderi din industrie. România a fost, este şi va fi o ţară cu un pronunţat specific agricol, iar cei care au conceput o industrie dimensionată dincolo de orice margini ale raţiunilor economice nu au făcut altceva decât să ducă o ţară şi un neam prosper la un dezastru. Şi această stare de lucruri continuă încă şi după evenimentele din Decembrie '89.

Proprietarii actuali ai pământului sunt oameni bătrâni şi săraci, mulţi dintre ei fără posibilitatea de a-l munci. Creând condiţii normale, haosul din agricultură s-ar limpezi şi migrarea tineretului de la sat la oraş ar lua sensul invers. Mulţimea şomerilor industriali, care împovărează astăzi economia ţării şi care trăiesc în condiţii nespus de grele, îşi va aduce astfel aminte că 50 la sută din suprafaţa României este presărată cu sate ce au în jurul lor suprafeţe întinse de pământ ce îşi aşteaptă lucrătorii, iar roadele pământului vor aduce îndestulare şi mulţumire întregii noastre populaţii. Dar toate acestea depind numai şi numai de felul în care guvernanţii de astăzi vor înţelege să reglementeze proprietatea asupra celei mai mari avuţii naţionale - **pământul.**

Dr. Romeo CATARIG

SATE FĂRĂ ŢĂRANI

Cei 45 de ani de comunism ne-au adus în trista situaţie să nu mai avem, în sate, ţărani. Locuitorii de azi ai satelor, în marea lor majoritate, nu sunt ţărani în adevăratul înţeles al cuvântului. Căci ţăran este cel ce-şi munceşte pământul şi trăieşte de pe urma muncii în agricultură, cel care-şi pune toată nădejdea în rodele pământului. Ori astfel de oameni sunt foarte rari azi, în comunele noastre.

Cei mai mulţi din locuitorii satelor muncesc la oraş, sau sunt pensionari de pe urma muncii făcute în altă parte. La câmp lucrează în timpul liber, sau după pensionare. Câştigul din agricultură este deci ceva în plus; mult, puţin, cât este. Speranţa, principala sursă de subzistenţă, este salariul, sau pensia. De aceea tineretul nu vrea să rămână, să-şi lege viaţa de agricultură. Tendinţa tinerilor este de a pleca din sat la oraş şi, dacă se poate, acolo unde să câştige mai bine, adică în străinătate. Cine rămâne o face fiindcă nu poate pleca, de aceea, când lucrează pământul, nu are nici o tragere de inimă. Principala cauză că sătenii fug şi astăzi de la sat, ca pe vremea comunismului, este că numai din munca câmpului nu se poate câştiga suficient pentru a putea trăi omeneşte. Cheltuielile cu muncile agricole sunt mai mari decât câştigul!

Şi totuşi, sătenii ţin la pământ. Îşi cheltuiesc salariul, pensia, dau toată ziua cu sapa şi fac pământul să rodească. Dar cu toate acestea, societatea, îndeosebi cea din zilele noastre, nu le acordă o prea mare consideraţie şi preţuire. Dovada acestui trist adevăr este că în Parlamentul Ţării nu se găseşte nici un ţăran. Dar nu de consideraţia şi preţuirea domnilor duc cea mai mare lipsă, astăzi, ţăranii, ci de plata cum se cuvine a muncii lor, de câştiguri bune şi sigure.

Comunismul a alungat ţăranii de la sate la oraş, prin foamete şi batjocură. Acum trebuie făcut lucrul invers: săteanul trebuie ajutat să câştige bine şi totodată să i se acorde, în societate, locul pe care-l merită, unul de cinste. Şi lucrul acesta cât mai repede. Bătrânii de la sat se prăpădesc; se împuţinează, an de an, şi tinerii nu-i înlocuiesc. Cei ce răspund de viitorul României ar trebui să fie îngrijoraţi. Ar trebui să se grăbească să îndrepte lucrurile până nu este prea târziu.

ION GAVRILĂ OGORANUL

CONFUZIILE VOITE ALE LEGII FONDULUI FUNCIAR

După evenimentele din decembrie 1989, noua putere cripto-comunistă, din raţiuni de ordin practic a renunţat la CAP-uri şi a trecut la restituirea parţială a pământurilor răpite şi jefuite de la ţărani, proprietarii lor de drept. Măsura s-a realizat prin Legea nr.18/1991, lege a fondului funciar, adoptată de majoritatea parlamentară de la acea dată, de apartenenţă fesenistă şi de origine peceristă.

Pentru a crea confuzie asupra proprietăţii şi vrajbă în lumea satelor, dar şi pentru a lăsa deschisă poarta spre o nouă cooperativizare, una din principalele prevederi ale Legii nr.18 a fost aceea potrivit căreia, reconstituirea proprietăţilor nu este obligatoriu a se face pe vechile amplasamente, anterioare colectivizării forţate. Ambiguitatea formulării *"de regulă, pe vechile amplasamente"* este cadrul juridic creat cu bună ştiinţă spre comiterea fărădelegilor. Tocmai aceasta este prevederea şi temeiul legal prin care nomenclatura şi profitorii de ieri şi de azi ai satelor, "membrii" de bază în Comisiile de aplicare a Legii fondului funciar, au pus mâna pe cele mai bune pământuri, atât ei cât şi protejaţii lor, în timp ce ţăranilor de rând, victime ale regimului comunist, li s-au repartizat terenurile cele mai proaste, neproductive sau degradate.

În vederea reconstituirii dreptului de proprietate, Legea nr.18/1991 prevede ca mijloace probatorii, registrele agricole, actele de proprietate şi proba cu martori. Este îndeobşte cunoscut că pentru a se sustrage de la povara cotelor obligatorii, cel puţin parţial, mulţi ţărani declarau mai puţin pământ decât aveau în realitate, motiv pentru care, adesea, registrele agricole nu concordă cu realitatea.

Comisiile comunale, ca şi cele judeţene dealtfel, ignorând prevederile exprese ale legii, au refuzat să reconstituie proprietatea şi pe bază de acte sau prin proba cu martori, luând "ca bune" numai menţiunile din registrele agricole care, nu de puţine ori, prezintă tot felul de adăugiri, ştersături şi modificări, situaţie ce le face lipsite de orice credibilitate.

Aceste aspecte ale realităţii din lumea satelor româneşti de astăzi au dus la o stare de confuzie, incertitudine şi descurajare în ceea ce priveşte redobândirea proprietăţii reale asupra terenurilor agricole. Mii şi mii de litigii se află în prezent în judecata instanţelor din întreaga ţară. Mulţi ţărani, în loc să-şi consume timpul şi să trudească spre a face să rodească ogoarele, constată cu amărăciune că autorităţile şi statul nu urmăresc, în fond, scopul reconstituirii şi refacerii proprietăţii individuale ţărăneşti, ci pe acela al recolectivizării, înlocuindu-se doar termenul de CAP cu cel de "asociaţie".

Aliniatul final al art.10 din Legea nr.18/1991 prevede că stabilirea dreptului de proprietate pe baza cererilor de reconstituire se va încheia în cel mult 90 de zile de la publicarea Legii. Despre felul în care a fost (ne)respectat acest termen de către cei în drept este inutil să se comenteze. Pentru că Legea nu prevede nici un fel de sancţiuni în cazul nerespectării acestui termen, se conturează realitatea că s-au urmărit scopuri populist propagandistice.

În cazul preluării de către stat a unei părţi din suprafaţa totală cu care cooperatorii au fost forţaţi să intre în CAP, reconstituirea proprietăţii se face cu reducerea respectivei suprafeţe. Legea nu prevede reconstituirea către proprietarii legitimi a ceea ce a fost jefuit.

În schimb, Legea nr.18/1991 prevede posibilitatea ca, în cazul în care nu există teren disponibil a fi atribuit membrilor minorităţii germane, altor deportaţi şi unor persoane ce lucrează în agricultură, să se reducă pentru a se crea disponibilităţile necesare acestui scop, suprafaţa cuvenită de drept vechilor proprietari. *De proprietatea de stat - forma superioară a proprietăţii socialiste -actualul stat neocomunist nu se atinge!*

Pe proprietarii ale căror terenuri se află în patrimoniul societăţilor cooperatiste, Legea 18/1991 îi sileşte să devină acţionarii acestora, iar în caz de refuz, asociaţiile nu sunt obligate să le reconstituie propriile terenuri. De asemenea, celor cărora li s-au preluat pământurile de către unităţi agricole de stat, nu redevin proprietarii suprafeţelor restituite, ci, prin efectul aceleiaşi legi, acţionari ai fostelor GAS/IAS. Legea limitează reconstituirea dreptului de proprietate la cel mult 10 ha suprafaţă agricolă şi 1 ha de pădure. Această prevedere continuă, în fond, *"lupta de clasă"*, la fel ca şi exceptarea de la reconstituirea dreptului de proprietate pentru cei ale căror terenuri au fost expropriate. Vechilor gospodari şi moşieri li se rezervă aceeaşi soartă de către actualii guvernanţi ca şi-n anii colectivizării! *În schimb, în viitor, se preconizează crearea unei noi moşierimi roşii provenite din cadrele de nădejde ale nomenclaturii şi ale profitorilor din rândul activiştilor de partid şi securişti, ale căror proprietăţi funciare vor putea atinge 100 de hectare!*

Printr-o omisiune esenţială, dar deloc întâmplătoare, Legea nr.18/1991 nu conţine nici un fel de dispoziţii referitoare la despăgubirea ţăranilor pentru lipsa forţată de folosinţă asupra terenurilor, pentru perioada de circa 30 de ani, interval în care, în realitate, proprietarul şi beneficiarul acestora a fost statul comunist.

Nu este prevăzută nici acordarea vreunei despăgubiri pentru inventarul agricol, (unelte şi animale), ce tot în mod forţat au fost preluate de către fostele CAP-uri şi de către autorităţile statului comunist. În schimb, Legea limitează la 3 ani scutirea de impozit asupra terenurilor agricole! Chiar dacă titlurile de proprietate nu au fost încă emise şi chiar dacă statutul juridic al proprietăţii asupra pământului continuă să rămână incert, statul a trecut la aplicarea impozitării!

Din actuala stare de lucruri, reiese cu siguranţă adevărul că, numai organizându-se şi luptând pentru drepturile ei, ţărănimea va putea ajunge să aibă o lege a fondului funciar cu adevărat dreaptă şi recompensatorie pentru marile suferinţe îndurate de pe urma comunismului.

NICOLAE BOROIU

LUMEA SATELOR

Urează **tuturor cititorilor săi din ţară şi din străinătate, *Sărbători fericite, şi Un An Nou* cu împlinirea tutoror gândurilor bune. Totodată mulţumeşte pe această cale celor care ne-au ajutat moral şi material la acest început de drum, îngăduindu-ne să-i amintim, în primul rând, pe domnul ing. Aurel Ionescu din Germania şi pe domnul Nicolae Pora din Canada.**

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7;15

OMUL NOU

La scurt timp după ce, cu ajutorul trupelor de ocupație rusești, Partidul Comunist a pus mâna pe conducerea țării, a desființat toate celelalte partide politice, instaurând *dictatura partidului unic*.

Devenind *"forța politică conducătoare a întregii societăți"*, așa cum a fost întărit prin articolul 3 al Constituției Republicii Socialiste România, Partidul Comunist, condus de oameni înstrăinați de neam și fără Dumnezeu, a dus țara la dezastrul care a dezlănțuit revolta populară din Decembrie '89. În urma domniei Partidului Comunist, domnie neîngrădită de nici o lege, nu a rămas nimic bun. Dar dintre toate relele pe care acest partid ni le-a lăsat, ca un blestem, moștenire, cel care se dovedește a fi cel mai anevoie de îndreptat este schilodirea sufletelor oamenilor.

Pentru a fi sigur că va domni pe vecie, Partidul Comunist și-a propus să ceeze un *om nou* în care să aibă deplină încredere. Acest *om nou* trebuia să se închine Partidului și să-i urmeze cu supunere poruncile, la fel cum creștinul se închină și urmează poruncile lui Dumnezeu. Pentru *omul nou* Partidul lua locul lui Dumnezeu, iar adevăratul Dumnezeu înceta să mai existe. Și cum la scurt timp după preluarea puterii Partidul Comunist a devenit stăpân peste tot și peste toate, nu puțini au fost aceia care i s-au închinat și i s-au alăturat, devenind *"membri de partid"*, *"oameni noi"*, spre a se bucura prin aceasta de răsplata supunerii lor.

Au fost însă alții, care nu numai că au refuzat să se închine noilor stăpâni ai țării, dar s-au opus cu hotărâre țelurilor urmărite de Partidul Comunist. Împotriva acestora Partidul a dezlănțuit o înverșunată prigoană. Mulți dintre ei au fost uciși, iar temnițele și lagărele de muncă forțată s-au dovedit a fi neîncăpătoare pentru adversarii regimului comunist.

Cât privește restul populației, cei mulți la număr, care nu s-au ridicat împotriva stăpânirii dar nici nu i s-au închinat, aceasta a fost supusă, în permanență, unui regim de amenințări și intimidare pentru a învăța să se supună Partidului, fără să crâcnească. Încetul cu încetul, de teamă, oamenii au învățat să-și ascundă gândurile și să nu mai aibă încredere în semenii lor, chiar și în cei mai apropiați. O neîncredere în bună măsură întemeiată, căci aparatul de represiune al Partidului - Securitatea - a împânzit satele și orașele cu o rețea deasă de informatori, însărcinați cu spionarea celor din jurul lor. Și nu puțini au fost cei ce au pătimit de pe urma unei vorbe rostite în fața unui spion al Securității care, aidoma lui Iuda din Evanghelie, era oricând dispus să-și vândă aproapele pentru treizeci de arginți.

De teamă, oamenii au învățat ca una să gândească și alta să vorbească. Atât de puternic a pus stăpânire teama pe sufletele oamenilor, încât părinții nu mai îndrăzneau să le spună propriilor lor copii adevărul, pentru ca aceștia să nu aibă de suferit într-o lume clădită numai pe minciună. Și tot de teamă, învățătorii și profesorii au otrăvit, cu bună știință sufletele elevilor, răspândind de la catedră minciunile pe care le dorea Partidul. Până și pe unii preoți teama i-a făcut să rostească neadevăruri în fața altarului, slujindu-l astfel mai degrabă pe Satana decât pe Dumnezeu.

Dar nu numai atât. Teama i-a făcut pe cei mai mulți oameni, în primul rând pe țărani, gospodarii mândri de odinioară, să-și încovoaie slugarnic spinarea în fața tuturor celor care, într-un fel sau altul, reprezentau autoritatea Partidului Comunist. Așa se face că deși regimul comunist nu a reușit să creeze *omul nou* pe care și l-a dorit, un om devotat trup și suflet Partidului, a reușit totuși să dea naștere unui hibrid. Un om care în străfundul sufletului a rămas legat de credința strămoșească, dar care, prin atitudinea sa politică, dovedea că nu se poate desprinde de supunerea față de Partidul Comunist.

Este drept că astăzi Partidul Comunist, cu această denumire, nu mai există. Dar orice om cu mintea întreagă știe că atât partidul președintelui Ion Iliescu, Partidul Democrației Sociale din România (PDSR), precum și celelalte partide grupate în jurul lui, Partidul Socialist al Muncii (PSM), Partidul România Mare (PRM), Partidul de Uniune Națională Română (PUNR), și Partidul Democrat Agrar din România (PDAR), nu sunt altceva decât măști înșelătoare sub care se ascunde fostul Partid Comunist. Or, dacă în urmă cu doi ani mai existau naivi, îndeosebi în rândul populației de la sate, care putea fi înșelată prin această șarlatanie politică, astăzi scuza naivității sau a neștiinței nu mai poate fi invocată. A descoperi adevărata identitate a acestor partide este la îndemâna oricui. Toți conducătorii lor, mari și mici, nu sunt alții decât conducătorii fostului Partid Comunist. Așadar, țara este condusă și astăzi, ca și în trecut, de aceiași oameni care, timp de cincizeci de ani, au împins-o pe calea pierzaniei. A-i sprijini, acordându-le cu inconștiență încrederea și votul, este o adevărată crimă.

Cum este oare cu putință să te mărturisești creștin, să te duci la Sfânta Biserică, să te închini și să te rogi Dumnezeului celui adevărat, dar atunci când ești chemat să alegi conducătorii țării să-ți dai votul președintelui Iliescu, care nu face nici un secret din a-și mărturisi necredința în Dumnezeu? Teama care ți-a intrat în suflet în anii când trudeai ca slugă pe moșia Partidului Comunist te face să nu te poți desprinde de stăpânii de ieri, în fața cărora te plecai slugarnic. Dar astăzi ești din nou țăran liber, și dacă te gândești la viitorul copiilor și al nepoților tăi, trebuie să te alături celor care, cu credință în Dumnezeu, doresc cu adevărat binele acestei țări. Atunci vei deveni, cu adevărat, un *om nou*, dar nu pentru Partidul Comunist, ci pentru *Familia ta*, pentru *Neamul tău* și pentru *Țara ta*.

PLUGUȘOR
din epoca "anilor lumină"

Zahu PANĂ

Sărbători fericite!

Aho! Românilor frați,
nu aveți ce să mânați,
n-aveți vite să-njugați,
nici să beți, nici să mâncați,
nici vi-i dorul să cântați
plugușorul să-l urați!

Nu vă arde focu-n vatră,
câinii prin ogrăzi nu latră,
și cuptorul gol, rămâne
gură neagră fără pâine.

Prin cotloane, sparte oale
plâng de dorul de sarmale;
doagele de buți, cu jind,
n-aud vinul gâlgâind,
prispa casei se destramă
fără izul de pastramă,
vântul bate, gardul cade,
relele vă curg cascade,
semne tot mai pesimiste
de siberii comuniste!
Văleu măi!
Hăi, hăi!

Rodul tău bade Ioane,
Și-al tău Radule și Stane,
putrezit de-o vară-ntreagă
n-a fost cine să-l culeagă,
și ogorul vostru vi-l
radiază Cernobîl!
Fructe-n pomi, struguri pe-arac,
răspândesc rusescul rac
și copiii, pân' să vie,
sunt de cancer, rană vie!
Rău e măi!
Hăi, hăi!

Tot dezastrul ăsta, bine
îl știți voi de unde vine!
Pacoste pe pacoste,
v-a secat de dragoste
stăpânirea cea neroadă
fără cap și fără coadă.

Ca și când Fanarul tot
s-a chircit într-un netot,
bâlbâitul ucenic
care n-a-nvățat nimic
decât țurca pe maidane
și să frângă la ciolane
- mare-n rele, mic de stat -
a ajuns supra-mpărat
peste biata Românie.
Știe tot poporul, știe
de ce-i poate pielea lui,
ucenicul dracului!
Auziți cu toții măi?
Hăi, hăi!

El ca el, dar mi-te ea,
ochi de broască, cucuvea,
scorpie și vrăjitoare,
arz-o răul unde-o doare,
că nu-i vreme de urat
ci mai mult de blestemat!
Piară măi!
Hăi, hăi!

Vi se trage frați Români,
răul tot dela păgâni,
când cu una, ba cu alta,
v-au vândut țara la Yalta!

Așteptat-ați, sunt zeci anii,
să vie Americanii,
ba pe ape, ba din cer
- și pe arșiți și pe ger -
apele nu s-au clintit
și prin aer n-au venit!
Dar acum bade Ioane,
și tu Radule și Stane,
și tu Gheorghe și Vasile,
dacă vreți să aveți zile
fără cizmă muscălească,
fiii liberi să trăiască,
s-apucați din nou zidiri
de școli și de mânăstiri,
de cămine și pătule,
s-aveți satele sătule,
bob în vii, rod pe ogoare,
Țara, să vă fie soare,
dezgropați-vă istorii
de prin țarini și podgorii!
LIBERAȚI-VĂ DE FRICĂ!
Anul care se ridică
de cum vor cânta cocoșii,
e apusul stelei roșii!
Auzitu-m-ați flăcăi?
Hăi, hăi!

Să-nfloriți Români, ca merii
pe sub stelele puzderii!
Visul să vă crească-nalt
până-n cerul celălalt
unde îngeri de safir
închid rănile cu mir!

S-aveți casele bogate,
masa plină cu bucate,
slujbele să aibe har,
hora-n sat să-nceapă iar!

Iar la anul să venim
sănătoși să vă găsim,
vindecați în veacul trist,
de coșmarul comunist!
Așa este măi flăcăi?
Hăi, hăi!

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR
secretar de redacție
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L
Printing Company